

12 Σεπτεμβρίου 2021

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

«**Ίδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν
ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ!**»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Ἐπιμελητής ὕλης:

Πρωτ /ρος Κωνσταντῖνος Πλευράκης
Τ.Θ. 60060 ΤΚ 570 01 ΘΕΡΜΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΛ. 2310-462.744 ΦΑΞ: 463.455

Ἀπόδοσις τοῦ Γεννεσίου τῆς Θεοτόκου.

**Αὐτονόμου (+313) καὶ Κουρνούτου (γ'
αἰών) τῶν ἱερομαρτύρων.**

**Θεοδώρου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας
καὶ τῶν Ἱερομαρτύρων**

**Χρυσοστόμου Σμύρνης,
Ἀμβροσίου Μοσχονησίων,
Γρηγορίου Κυδωνιῶν,
Προκοπίου Ἰκονίου,
Εὐθυμίου Ζήλων**

**καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς μαρτυρησάντων
κατὰ τὴν Μικρασιατικὴν
καταστροφὴν 1922.**

Ἦχος γ' * Ἐωθινόν α'

Α΄ ΕΩΘΙΝΟΝ**Η ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΘΟΣ
ΟΡΙΣΜΕΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ
ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ**

«Τό Πρῶτο Ἐωθινό», ἡ πρώτη περικοπή τῆς σειρᾶς τῶν «Ἐωθινῶν Εὐαγγελίων», περιγράφει, ὄχι τήν πρώτη ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστημένου Ἰησοῦ, ἀλλά τήν συνάντησή πού, πρὶν ἀπό τό Πάθος, εἶχε ὀρίσει ὁ Κύριος μέ τούς Μαθητές Του στή Γαλιλαία.

Φεύγοντας ἀπό τό ὑπερῶο, μετά τό Μυστικό Δεῖπνο, τό τελευταῖο βράδυ τοῦ ἐπιγείου βίου Του, καί λίγο πρὶν ἀπό τή σύλληψη καί τά πάθη Του, ὁ Κύριος προεῖπε στούς Μαθητές Του: «Ὅλοι σας θά χάσετε τήν ἐμπιστοσύνη σας πρός ἐμένα αὐτή τή νύχτα, Ἐγώ ὅμως μετά τήν Ἀνάστασή μου θά σᾶς περιμένω στή Γαλιλαία, ὅπου θά πάω πρὶν ἀπό σᾶς». (Ματθ. 26,21-36. Μάρκ. 14, 28.)

Τήν ἴδια παραγγελία ἔδωκε καί ὁ Ἄγγελος στίς δύο γυναῖκες που πῆγαν τό πρωί τῆς Μιᾶς τῶν Σαββάτων νά «θεωρήσουν» τόν τάφο (Ματθ. 28,1-7). Ἦταν ἡ Παναγία, «ἡ ἄλλη Μαρία», καί ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή πού ἔζησαν τό

μεγάλο σεισμό και είδαν τόν αστραπόμορφον Ἄγγελον νά κατεβαίνει ἀπό τόν οὐρανόν και νά κυλᾷ τήν πέτρα ἀπό τόν τάφο, γιά νά δοῦν οἱ γυναῖκες πώς ὁ τάφος εἶναι ἄδειος! Ἡ ὄψη του ἔλαμπε σάν ἀστραπή και τά ρούχα του ἦταν ὀλόλευκα σάν τό χιόνι! Οἱ φρουροί φοβήθηκαν, τούς κατέλαβε τρόμος και ἔγιναν σάν νεκροί. Ὁ Ἄγγελος εἶπε στίς γυναῖκες: «Ἐσεῖς μή φοβᾶστε! Εἰρῶ πώς ζητᾶτε τόν Ἰησοῦ τόν Σταυρωμένο! Δέν εἶναι δῶ! Ἀναστήθηκε ὅπως τό εἶπε! Ἐλάτε νά δῆτε τό μέρος πού βρισκόταν τό σῶμα Του! Τρέξτε ὅμως γρήγορα νά πῆτε στούς Μαθητές Του ὅτι ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς και πηγαίνει πρῖν ἀπά σᾶς στή Γαλιλαία, ἐκεῖ θά τόν δῆτε! Αὐτά εἶναι πού εἶχα νά σᾶς πῶ! (Ματθ. 28, 1-7)

Τήν ἴδια παραγγελία ἔδωκε και ὁ Ἰδιος ὁ Ἰησοῦς στίς δύο γυναῖκες ὅταν τίς συνάντησε ἀμέσως μετά ἀπό λίγο (Ματθ. 28, 10). Καθώς οἱ δύο γυναῖκες ἔφευγαν ἀπό τόν τάφο τρέχοντας, νά πούν τό νέο στούς Μαθητές, τίς συνάντησε ὁ Ἰησοῦς και τούς εἶπε «Χαίρετε! Αὐτές Τόν πλησίασαν, ἔπεσαν και τόν προσκύνησαν κι Ἐκεῖνος τούς εἶπε: «Μή φοβᾶστε! Πηγαίετε νά πῆτε στούς

ἀδελφούς Μου νά φύγουν γιά τή Γαλιλαία κι ἐκεῖ θά Μέ δοῦν» (Ματθ. 28 8-10).

Αὐτή τήν προκαθορισμένη συνάντηση τοῦ Ἰησοῦ μέ τούς Μαθητές Του στή Γαλιλαία ἐξιστορεῖ λιτά τό «πρῶτο ἐωθινό Εὐαγγέλιο», πού εἶναι ἡ τελευταία παράγραφος τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου.

Σ' αὐτή τή συνάντηση ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός λέει στούς Μαθητές Του, ὅτι Τοῦ δόθηκε καθε ἐξουσία στόν οὐρανό καί στή γῆ, εἶναι ὁ Βασιλεύς πάσης τῆς κτίσεως, σύμφωνα καί μέ τίς προφητείες! «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς!» (Ψαλ. 2,6-8. 109,1-2. 44,6-7. 71,9-11. 85,8-9.)

Μέ αὐτή τήν ἐξουσία πλέον, ὡς ἀπόλυτος Κύριος καί ἐξουσιαστής τοῦ σύμπαντος, τούς ἀναθέτει νά συνεχίσουν τό ἔργο Του καί τούς ἀποστέλλει νά μαθητεύσουν πάντα τά ἔθνη βαπτίζοντες τούς ἀνθρώπους στό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί νά τούς διδάσκουν νά τηροῦν ὅλες τίς ἐντολές Του. Τούς βεβαιώνει δέ ὅτι: «Ἐγώ θά εἶμαι μαζί σας πάντα μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος!»

Σ' αὐτή τή συνάντηση τοῦ Ἰησοῦ μέ
 τοὺς Ἀποστόλους καλεῖ καί μᾶς ἡ
 Ἐκκλησία νά πάρουμε μέρος καί νά
 συνεχίσουμε τό ἔργο τους, τόν
 «Εὐαγγελισμό» καί τή σωτηρία τοῦ
 κόσμου!

- Τ**ῷ καιρῷ ἐκείνῳ,
 16 οἱ ἑνδεκα μαθηταί
 ἐπορεύθησαν εἰς τήν Γαλιλαίαν,
 εἰς τό ὄρος οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς.
 Ἐκεῖνο τόν καιρό οἱ ἑνδεκα μαθητές
 ἔφυγαν γιά τή Γαλιλαία στό βουνό
 ὅπου ὁ Ἰησοῦς τοὺς παράγγειλε νά
 πᾶνε.
- 17 **Καί** ἰδόντες αὐτόν,
 προσεκύνησαν αὐτῷ· οἱ δέ ἐδίστασαν.
 Κι ὅταν τόν εἶδαν, τόν προσκύνησαν·
 μερικοί ὅμως ἐδίστασαν.
- 18 **Καί** προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς
 ἐλάλησεν αὐτοῖς λέγων·
 Ὁ Ἰησοῦς τοὺς πλησίασε καί τοὺς
 εἶπε:
 Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία
 ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς.
 Ὁ Θεός μου ἔδωσε ὅλη τήν ἐξουσία
 στόν οὐρανό καί στή γῆ.
- 19 **Πορευθέντες** οὖν
 μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη,

Πηγαίνετε λοιπόν νά διδάξετε ὅλα τὰ
 ἔθνη,
 βαπτίζοντες αὐτούς
 εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ
 καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
 βαφτίζοντάς τους στό ὄνομα τοῦ
 Πατρός
 καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου
 Πνεύματος
 20 διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν
 πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν·
 καί διδάξετε τους νά τηροῦν ὅλες τίς
 ἐντολές πού σᾶς ἔδωσα.
 καί ἰδοῦ Ἐγώ μεθ' ἡμῶν εἶμι
 πάσας τὰς ἡμέρας
 Κι Ἐγώ θά εἶμαι μαζί σας πάντα
 ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.
 ὡς τή συντέλεια τοῦ κόσμου. Ἀμήν.

Ἐξαποστειλᾶριον α'

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν
 ἐν ὄρει Γαλιλαίας
 πίστει Χριστόν θεάσασθαι
 λέγοντα ἐξουσίαν
 λαβεῖν τῶν ἄνω καί κάτω·
 μάθωμεν πῶς διδάσκει
 βαπτίζειν εἰς τό ὄνομα
 τοῦ Πατρός ἔθνη πάντα
 καί τοῦ Υἱοῦ
 καί Ἁγίου Πνεύματος καί συνεῖναι

τοῖς μύσταις, ὡς ὑπέσχετο,
ἕως τῆς συντελείας.

Θεοτοκίον.

Τοῖς μαθηταῖς συνέχαιρες,
Θεοτόκε Παρθένε
ὅτι Χριστόν ἐώρακας
ἀναστάντα ἐκ τάφου
τριήμερον, καθὼς εἶπεν·
οἷς καὶ ὠφθῆ διδάσκων
καὶ φανερῶν τά κρείττονα
καὶ βαπτίζεις κελεύων
ἐν τῷ Πατρὶ
καὶ Υἱῷ καὶ Πνεύματι τοῦ πιστεύειν
Αὐτοῦ ἡμᾶς τὴν ἔγερσιν
καὶ δοξάζεις σε, Κόρη.

Δοξαστικόν α'

Ἦχος α'

Εἰς τό ὄρος τοῖς μαθηταῖς ἐπειγομένοις
διὰ τὴν χαμόθεν ἔπαρσιν
ἐπέστη ὁ Κύριος·
καὶ προσκυνήσαντες Αὐτόν
καὶ τὴν δοθεῖσαν ἐξουσίαν
πανταχοῦ διδαχθέντες
εἰς τὴν ὑπ' οὐρανόν ἐξαπεστέλλοντο
κηρῦξαι τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν
καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀποκατάστασιν·
οἷς καὶ συνδιαιωρίζεις
ὁ ἀψευδῆς ἐπηγγείλατο

Χριστός ὁ Θεός
καί Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον

Εὐφραινέσθω τά οὐράνια!
Ἄγαλλιάσθω τά ἐπίγεια!
Ὅτι ἐποίησε κράτος
ἐν βραχίονι Αὐτοῦ ὁ Κύριος,
ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τόν θάνατον,
πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο,
ἐκ κοιλίας Ἄδου ἐρρύσατο ἡμᾶς
καί παρέσχε τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς

Ἦχος δ'.

Ἡ Γέννησίς σου, Θεοτόκε,
χαράν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.
Ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν
ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης,
Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν
καί λύσας τήν κατάραν
ἔδωκε τήν εὐλογίαν·
καί καταργήσας τόν θάνατον
ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωήν τήν αἰώνιον

Τά ἀπολυτίκια τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Αὐτόμελον.

Ἰωακείμ καί Ἄννα ὄνειδισμοῦ ἀτεκνίας

Καί Ἀδάμ. καί Εὐα
ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου

Ἦλευθερώθησαν, ἄχραντε,
ἐν τῇ ἀγίᾳ Γεννήσει Σου.

Αὐτήν ἐορτάζει καί ὁ λαός Σου

Ἐνοχῆς τῶν πταισμάτων
λυτρωθεῖς ἐν τῷ κράζειν Σοι·

Ἦστεῖρα τίκτει τήν Θεοτόκον

Καί τροφόν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Προκειμένον. Ἦχος πλ. αΐ. Ψαλμός 11.

Σύ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς
καί διατηρήσαις ἡμᾶς.

Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὄσιος.

**Πρός Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου
τό ἀνάγνωσμα.
(6,11-18)**

Ἀδελφοί,

¹¹ ἴδετε πηλίκους ὑμῖν γράμμασιν
ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ.

Προσέξτε μέ πόσο μέγάλα γράμματα
σᾶς γράφω τώρα μέ τό ἴδιο μου τό χέρι.

¹² Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί,

Ὅσοι θέλουν ν' ἀποκτήσουν καλή φήμη
ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους,

οὔτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς
περιτέμνεσθαι,

αὐτοί σᾶς ἀναγκάζουν νά περιτέμνεσθε
μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ
διώκωνται.

μόνο καί μόνο γιά νά μήν καταδιώκονται
ἀπό τούς Ἰουδαίους ἐξαιτίας τοῦ σταυροῦ
τοῦ Χριστοῦ.

13 Οὐδέ γάρ οἱ περιτεμνόμενοι

αὐτοί νόμον φυλάσσουν·

Ἄλλωστε οὔτε αὐτοί οἱ ἴδιοι πού
ἐπιμένουν στήν περιτομή τηροῦν τόν
νόμο,

ἀλλά θέλουν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι,

ἀλλά θέλουν νά περιτέμνεσθε ἐσεῖς,

ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκί καυχῆσονται.

γιά νά καυχῶνται ὅτι εἶναι τηρηταί καί
ἐπιβάλλουν τό νόμο μέ τήν περιτομή πού
ἔγινε στό δικό σας σῶμα.

14 Ἐμοί δέ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι

εἰ μὴ ἐν τῷ Σταυρῷ

τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

Ἐγώ ὅμως μὴ γένοιτο νά καυχῆθῶ γιά

κάτι ἄλλο ἐκτός ἀπό τό σταυρό τοῦ

Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

δι' οὗ ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται

καί γώ τῷ κόσμῳ.

διά τοῦ ὁποίου σταυρώθηκε καί

νεκρώθηκε γιά μένα ὁ κόσμος κι ἐγώ γιά
τόν κόσμο.

15 Ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ

Γιατί γιά ὅσους ἔχουν ἔλθει κοντά στόν

Ἰησοῦ Χριστό

οὔτε περιτομή τι ἰσχύει

οὔτε ἀκροβυστία,

οὔτε τό νά κάνης περιτομή ἔχει καμμιά
σημασία οὔτε τό νά μήν κάνης,

ἀλλά καινή κτίσις.

ἀλλά σημασία ἔχει τό ὅτι ὅλοι εἶναι νέα
δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ.

16 **Καί ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ**

στοιχῆσουσιν,

Ὅσοι λοιπόν θά ἀκολουθήσουν αὐτόν τόν
κανόνα,

εἰρήνη ἐπ' αὐτούς καί ἔλεος,

θά ἔχουν ἐπάνω τους τήν εἰρήνη καί τό
ἔλεος τοῦ Θεοῦ,

καί ἐπί τόν Ἰσραήλ τοῦ Θεοῦ.

ὅπως τά ἔχουν καί ὅλοι ὅσοι ἀνήκουν
στόν ἀληθινό λαό τοῦ Θεοῦ.

17 **Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι**

μηδεῖς παρεχέτω·

Στό ἐξῆς ἄς μή μοῦ δημιουργεῖ κανένας
προβλήματα.

ἐγώ γάρ τά στίγματα

τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ

ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω.

Γιατί ἐγώ τά σημάδια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ,
τά φέρω πάνω στό σώμα μου.

18 **Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
μετά τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν.**

Ἡ χάρη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ
εὐχομαι νά εἶναι μαζί σας, ἀδελφοί μου.

Ἀμήν.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ἢ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΠΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΚΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Γιά νά σωθῆ ὁ ἄνθρωπος
πρέπει νά πιστέψῃ
μέ τήν καρδιά του
στό Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα Κύριον
Ἰησοῦν Χριστόν,
νά ὁμολογήσῃ τήν πίστη του
καί νά βαπτιστῆ.

Οἱ σωζόμενοι
μέ τό πού ἀκοῦνε τό κήρυγμα
τοῦ λόγου τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ
καί Τόν δέχονται
ὡς Λυτρωτή καί Σωτῆρα τους,
ένώνονται μαζί Του
μέ τό μυστήριο τῆς πίστεως,
καί ἐπισφραγίζουν,
δηλαδή «μαρτυροῦν» τήν πίστη τους
μέ τήν ὁμολογία πού κάνουν
ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας,
ἣ ὁποία τοὺς ὑποδέχεται
καί τοὺς βαπτίζει!

Τό Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος
εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον μᾶς
διευκόλυνεν ὁ Θεός, νά συμμετάσχουμε
οὐσιαστικά καί πραγματικά,
νά ζήσωμε,

τό θάνατο καί τήν Ἀνάστασή Του,
 γιά νά ἐνωθοῦμε μαζί Του,
 καί νά ἔχωμε τό φῶς τῆς Ἀλήθειας Του
 καί τή δύναμη τῆς Χάριτός Του, ὥστε
 νά νικοῦμε μέ τή δύναμη τῆς τό διάβολο
 καί τόν κόσμο πού μᾶς πολεμοῦν καί νά
 ἐργαζώμαστε ἀπερίσπαστοι τίς ἐντολές
 τοῦ Θεοῦ, νά Τόν εὐχαριστήσωμε ὅπως ὁ
 Γιός Του καί νά μᾶς χαρίσῃ τή Βασιλεία
 Του.

Οἱ σωζόμενοι «βαπτίζονται»
 στό θάνατο καί τήν Ἀνάσταση
 τοῦ Χριστοῦ,
 δηλαδή βυθίζονται μέσα στό Χριστό,
 καί ζοῦνε μαζί μέ τό Χριστό
 ὡς πεδαμένοι
 γιά τόν κόσμο καί τήν ἁμαρτία
 καί ἀναστημένοι στήν καινούρια ζωή
 τῆς ἀγάπης καί τοῦ ἁγιασμοῦ,
 μέ τά καλά ἔργα πού μαρτυροῦν τό Χριστό
 καί δοξάζουν τόν ἐπουράνιο Πατέρα μας.

Ἡ Σταύρωση καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ
 Χριστοῦ εἶναι τό θεμέλιο τῆς ζωῆς μας
 τῶν Χριστιανῶν, ἡ ζωή μας καί τό
 καύχημά μας!

Ἡ περικοπή Γαλάτας 6,11-18
 διαβάζεται δύο φορές τό χρόνο:

α) Σήμερα, Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὁπότε συνδυάζεται μέ τήν εὐαγγελική περικοπή Ἰωάννου 3,13-17, πού εἶναι ἀπόσπασμα ἀπό τήν συνομιλία τοῦ Κυρίου μέ τόν Νικόδημο.

Καί β) τήν 22^α Κυριακή, ὁπότε συνδυάζεται μέ τό Εὐαγγέλιο τῆς Ἐ' Κυριακῆς τοῦ Λουκά 16,19-31, πού εἶναι ἡ παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ Λαζάρου.

1. Ἐπομένως ἡ σημερινή ἀποστολική περικοπή θά διαβαστῆ ξανά μετά ἀπό λίγες ἐβδομάδες, ὅταν θά ἔλθῃ ἡ σειρά τῆς στή σειρά τοῦ πασχάλιου κύκλου τῶν Κυριακῶν τοῦ Λουκά.

Μέ τήν περικοπή αὐτήν ἡ Ἐκκλησία μᾶς εἰσάγει στή μελέτη καί βίωση τοῦ «Μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ», στήν ὁποίαν ἐπιμένει ἐπί τρεῖς λειτουργικές συνάξεις: 1) Τῆ σημερινή, «Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως». 2) Τήν προσεχῆ ἑορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, 14 Σεπτεμβρίου. Καί 3) Τήν ἐπομένη «Κυριακή μετά τήν Ὑψωσιν». Τά Βιβλικά ἀναγνώσματα καί τῶν τριῶν αὐτῶν λειτουργικῶν συνάξεων ἀναφέρονται στό θέμα τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου καί τό μυστήριο

τῆς βιώσεως του ἀπό κάθε πιστό στήν προσωπική του ζωή καί σωτηρία.

Ἡ οὐσία τοῦ μεγάλου προβλήματος τῆς σωτηρίας τῆς ἐκπεσοῦσης στήν ἁμαρτία ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ ἀπόσταση πού χωρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν πηγὴ του, τό Θεό. Πῶς δά γεφυρωθῆ αὐτό τό χάσμα, γιά νά μπορέση νά ξαναβρεθῆ ὁ ἄνθρωπος στήν ἀρχική σχέση καί κοινωνία του μέ τό Θεό;

Ἡ οὐσιώδης ἐπίσης διαφορά τῶν δύο παραγόντων, τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου, πού παραμένουν χωρισμένοι καί ἀσυμβίβαστοι εἶναι α) ἀπό τή μιὰ πλευρά ἡ ἀγιότητα, ἡ καθαρότητα τοῦ Θεοῦ καί β) ἀπό τήν ἄλλη ἡ ἁμαρτία καί ἀκαθαρσία του ἀνθρώπου. Ἡ ἀγιότητα καί καθαρότητα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀδύνατο νά συνυπάρξῃ μέ τήν ἁμαρτία καί ἀκαθαρσία τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλως τε αὐτή ἡ ἀκαθαρσία πού μεταδόθηκε στόν ἄνθρωπο ἀπό τήν κοινωνία καί συμπόρευσίν του μέ τό Διάβολο ὑπῆρξε στήν πραγματικότητα ἡ αἰτία καί ἡ οὐσία τῆς ἐκπτώσεώς του ἀπό τήν κοινωνία καί τή σχέση του μέ τό Θεό.

Γιά νά πλησιάση ὁ ἄνθρωπος τὸ Θεό πρέπει νά καθαριστῆ ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, νά λουστῆ καί νά ἐξαγνιστῆ. Γι' αὐτό ὅταν ὁ Θεός καάλεσε τὸν Ἀβραάμ. γιά νά συνάψῃ τὴ Διαθήκη – συμφωνία - κοινωνίας μαζί του καί τοῦ ἔδωκε τὴν «ἐπαγγελία», τὴν ὑπόσχεση, ὅτι θά εὐλογῆσῃ δι' αὐτοῦ ὅλες τὶς φυλές τῆς γῆς, τοῦ προέβαλε ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὡς θεμελιώδη ὑποχρέωσή του, τὴν καθαρότητα, τὴν ἀγνότητα! «Εὐαρέσκει ἐναντίον Ἐμοῦ καί γίνου ἄμεμπτος!» (Γεν. 17,1), καί ἐσφράγισε τὴ Διαθήκη μὲ τὸ χαρακτηριστικό σημάδι τῆς περιτομῆς. Εἶναι δέ ἀξιοπρόσεκτο αὐτό τὸ σημεῖο τῆς περιτομῆς, διότι ὑποδεικνύει τὴν ἀπόρριψη τοῦ ἐσωτερικοῦ ρύπου τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶναι διπλός: α) σωματικός καί β) ἠθικός.

Ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς σαρκὸς πού περιτέμνεται, ὁ ὀργανισμὸς ἐκχέει καί ἀποβάλλει τὰ ἀκάθαρτα σωματικά ὑγρά, ἐνῶ ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο πραγματοποιοῦνται καί οἱ πονηροὶ λογισμοί, οἱ σαρκικὲς ἐπιθυμίες, πού φανερώνουν τὴν ἠθικὴ ἀκαθαρσία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ περιτομή λοιπὸν ὑπενθύμιζε στὸ Λαὸ του Θεοῦ τὴν

υποχρέωσή του νά είναι καθαρός σωματικά καί ἡθικά, πνευματικά, νά κόβη τίς ἐπιθυμίες τῆς σαρκός καί νά μή συναναστρέφεται μέ ἁμαρτωλούς καί εἰδωλολάτρες, γιά νά μή παρασύρεται καί λατρεύη τούς θεούς τους καί νά μή μιμῆται τήν ἀνήθικη καί ἀκάθαρτη ζωή τους. Αὐτή τή σημασία ἔχουν οἱ διατάξεις περί καθαρῶν καί ἀκαθάρτων πού περιλαμβάνει ὁ Νόμος τοῦ Μωυσῆ, οἱ ὁποῖες δέν περιλαμβάνουν μόνο καταστάσεις καί ζῶα, ἀλλά κυρίως ἐπεκτείνονται σέ ἀνθρώπους, καί χαρακτηρίζουν πρόσωπα πού γνωρίζουν καί σέβονται ἢ ἀγνοοῦν καί περιφρονοῦν τόν Μόνον Ἀληθινό Θεό καί συνδέονται μέ Αὐτόν.

Γι' αὐτό μέ τό στόμα τοῦ προφήτη Ἡσαΐα θά διακηρύξη σαφέστερα: «λούσασθε καί καθαροί γίνεσθε...» ()

Γιά νά κατανοηθῆ ἡ ἀνάγκη τῆς προετοιμασίας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, νά ὑποδεχτῆ τόν Ἐρχόμενο Λυτρωτή, καθώς καί γιά νά προετοιμάσῃ καί τούς ἄλλους λαούς τῆς γῆς νά Τόν ὑποδεχτοῦν μέ πίστη, χρειάστηκαν πολλοί αἰῶνες πνευματικῆς παιδαγωγικῆς ἐργασίας ἀπό τήν πλευρά τοῦ Θεοῦ.

Πώς θά πλησιάση ὁ ἁμαρτωλός καί ἀκάθαρτος τόν Ἅγιο καί καθαρό; (βλέπε τά τροπάρια τῶν Θεοφανείων.)

Κατ' ἀρχήν ὁ Θεός πῆρε τήν πρωτοβουλία καί ἔκαμε τήν πρώτη κίνηση νά ἀναζητήση καί νά σώση τόν ἀποστατήσαντα καί ἐκπατρισθέντα ἄνθρωπο. Ἡ ἐφαρμογή τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας, μέσα στούς αἰῶνες γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου, πραγματοποιήθηκε σέ δύο στάδια.

Στό πρῶτο στάδιο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ Θεός ἐπέλεξε καί κάλεσε ἕναν ἄνθρωπο, τόν Ἀβραάμ, ἀπό τόν ὅποιον ἐγέννησε, ἐδημιούργησε ἕναν λαό δικό Του, περιουσία Του. Τό Λαό αὐτό τόν προετοίμασε μέ θεία παιδαγωγία χρησιμοποιοῦντας τύπους, σκιές καί σύμβολα. Τοῦ παρέδωκε νά τηρῇ ἡθδικές ἀρχές, νόμους, ἐντολές, πού ἰσχύουν αἰώνια καί ἀποτελοῦν τίς βάσεις γιά τή ρύθμιση τῆς προσωπικῆς καί κοινωνικῆς του ζωῆς, ὅπως ἀκριβῶς ἔκαμε καί στήν ἀρχή, ὅταν ἔπλασε τόν ἄνθρωπο καί τόν ἐτοποθέτησε στόν Παράδεισο, ὅταν τοῦ ἔδωκε τήν ἐντολή νά μή φάγη ἀπό τόν καρπό τοῦ ἀπαγορευμένου δένδρου τῆς γνώσεως.

Τοῦ παρέδωκε ἐπίσης καί ἄλλες προσωρινές παιδαγωγικές διατάξεις πού θά ἴσχυαν μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς του, τίς διατάξεις πού καθορίζουν καθαρά καί ἀκάθαρτα πράγματα, τροφές, ζῶα καί ἀνθρώπους.

Ὁ ρόλος καί ἡ ἀποστολή πού ὄρισε ὁ Θεός στό Λό Του μέσα στή ζωή τοῦ κόσμου, εἶναι ὅμοιος μέ τό ρόλο πού ἔπαιξε στή ζωή τῆς Πόλεως στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα τό Θεάτρο καί οἱ τραγωδίες. Ὁ Ἰσραήλ καί οἱ ἱστορικές του περιπέτειες γιά τό Θεό ἦταν τό θέατρο στό ὁποῖο ὁ κόσμος θά μαθήτευε καί θά ἔβλεπε τήν τραγωδία τῆς ὑποδουλώσεως τῆς ἀνθρωπότητας, τοῦ ἑαυτοῦ του, στό Διάβολο καί τό μοναδικό τρόπο καί δύναμη τῆς σωτηρίας. Αὐτή τή μεγάλη ὑπόθεση μόνο ἡ φιλανθρωπία καί ἡ σοφία καί ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ μπορεῖ προσφέρει, ἂν ἡ ἀνθρωπότητα ἀκολουθοῦσε μέ πίστη τόν ἀπό τό Θεό ἀπεσταλμένο Σωτήρα.

Ὁ στόχος ἦταν διπλός: α) νά δῆ καί νά κατανοήσῃ ἡ ἀνθρωπότητα τήν τραγωδία τῆς καί τή μοναδική ὁδὸ σωτηρίας στίς περιπέτειες τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Λαοῦ καί β) νά ἐξαγγεῖλῃ ὁ Ἰσραήλ σ' ὅλα τά ἔθνη τήν ἀγάπη, τή

σοφία και τή δύναμη του Θεού του και
νά τά καλέση νά πιστέψουν στό Όνομά
Του, νά έπιστρέψουν κοντά Του και νά
υποδεχτούν τόν Έρχόμενο Χριστό
Σωτήρα, γιά νά γίνουν όλες οι φυλές τής
γῆς ένας Λαός, μιά οικογένεια του Θεού!

Ο Θεός έκάλεσε τόν Άβραάμ, νά
φύγη από τήν πατρίδα του και τούς
συγγενείς του και νά ακολουθήση τό
Θεό στή χῶρα πού θά του δείξη και του
έδωκε «έπαγγελία», υπόσχεση, ότι θά
τόν ευλογήση, ότι θά τόν ευεργετήση,
δηλαδή, προστατεύοντάς τον. Δι' αυτού
θά ευλογήση και θά σώση όλα τά έθνη
τῆς γῆς. Η κίνηση αυτή του Άβραάμ νά
φύγη από τόν ένα τόπο νά πάη σέ άλλο,
ουσιαστικά στή χῶρα του Θεού,
μαρτυρεί τήν πίστη, τήν εμπιστοσύνη
και υπακοή του στό Θεό και έσήμαινε,
υποδείκνυε τήν ανάγκη, έδειχνε τό
δρόμο τῆς σωτηρίας, τήν ηθική και
πνευματική μετακίνηση και επιστροφή
τῆς ανθρωπότητας γενικά κοντά στό
Θεό.

Όταν αργότερα ο λαός πού
προέκυψε από τόν Άβραάμ βρέθηκε
αιχμάλωτος και δούλος στους
Αιγυπτίους, ο Θεός ανέδειξε έναν
έλευθερωτή, τό Μωυσή, γιά νά

συνεχίση τό ἔργο τῆς καθοδηγήσεως τοῦ λαοῦ Του, μέχρις ὅτου συναντηθῆ μέ τό Θεό καί ἀναπαυθῆ κάτω ἀπό τά φτερά Του.

Ὁ Μωυσῆς ὡς ὄργανο καί χέρι τῆς ἀγάπης καί τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, ἐλευθερώνει καί βγάζει τό Λαό τοῦ Θεοῦ ἀπό τήν Αἴγυπτο πλήττοντας καί τιμωρῶντας τούς Αἰγυπτίους καί διαπερνῶντας τό Λαό μέσα ἀπό τή Ἐρυθρά θάλασσα.

Στό Σινᾶ γίνεται μεσίτης τῆς Διαθήκης - συμφωνίας Θεοῦ καί Λαοῦ καί παίρνει ἀπό τό Θεό τούς ὅρους γραμμένους σέ δύο πέτρινες πλάκες, τίς δέκα ἐντολές.

Οὐσιαστικά ἡ σχέση Θεοῦ καί Λαοῦ θεσμοθετεῖται μέ ἀποκλειστική πιστότητα συζύγου νύμφης πρός σύζυγο, καί ἡ ἐπί σαράντα χρόνια διαμονή στήν ἔρημο εἶναι ὁ μήνας τοῦ Μέλιτος γιά τή σχέση τῶν δύο «συμβαλλομένων» στή Διαθήκη.

Ὁ Νόμος, πού ἔδωσε ὁ Θεός στό Σινᾶ τό 1225 π.Χ. διά τοῦ Μωϋσέως στό λαό Του, ἦταν μιά πρόσκαιρη παιδαγωγία τοῦ λαοῦ, γιά νά προετοιμαστῆ νά δεχθῆ τόν ἐρχόμενο ἐλευθερωτή Χριστό Μεσσία. Ὁ Χριστός

θά ἦταν ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ γιά ὅλα τά ἔθνη. Ὁ Νόμος τοῦ Μωυσέως ἦταν «παιδαγωγός εἰς Χριστόν».

Ἐν τῷ μεταξύ καί ὡσότου ἔρθη ὁ Χριστός, ὁ Νόμος ἀπαιτοῦσε κυρίως ἀπό τοὺς ἀνθρώπους, προκειμένου νά ἀνήκουν στό λαό τοῦ Θεοῦ, νά εἶναι «καθαροί!», νά ὑποστοῦν τήν περιτομή καί νά τηροῦν πολλές ἄλλες τελετουργικές διατάξεις, θυσίες, καθάρσεις κλπ, σκοπός τῶν ὁποίων ἦταν ἡ κάθαρσή τους ἀπό τήν ἁμαρτία, γιά νά προσεγγίσουν τό Θεό!

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ θά εἰσαγάγη τό Λαό τοῦ Θεοῦ στή Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας καί θά τήν κατανείμῃ στίς Δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ, ὅπου ἀργότερα θά ὀργανωθοῦν σέ κράτος μέ Βασιλεῖς καί Ἱερεῖς καί Προφῆτες, πού θά κυβερνοῦν, θά ποιμαίνουν καί θά καθοδηγοῦν τό Λαό καί θά τοῦ δείχνουν τό δρόμο τῆς μοναδικῆς προστασίας καί σωτηρίας διά τοῦ Θεοῦ καί ἐν τῷ Θεῷ, τήν ὁποίαν θά φέρῃ ὁ ὑπεσχημένος, Ἐχόμενος καί προσδοκώμενος Μεσσίας.

Ἄς ἔλθωμε ὅμως τώρα στήν οὐσία τοῦ προβλήματος τῆς σωτηρίας καί τῆς λύσεώς του.

Ἡ ἱστορική ἀφορμή πού δόθηκε στόν Ἀπόστολο Παῦλο νά γράψῃ τήν ἐπιστολή του πρὸς τοὺς Γαλάτες, ἦταν τό πρόβλημα πού ἐδημιούργησαν στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἰουδαῖζοντες αἰρετικοί. Τό ζήτημα προέκυψε ἀπὸ τὴ δυσκολία πού εἶχαν οἱ Ἰουδαῖοι πού ἐγίνοντο χριστιανοί, νά κατανοήσουν τὸν προπαιδευτικὸ ρόλο τῆς Μωσαϊκῆς θρησκείας, ἡ ὁποία προετοίμαζε τὸ Λαὸ τοῦ Θεοῦ νά ὑποδεχτῇ τὸ Χριστό καὶ τὸ λυτρωτικὸ ἔργο Του.

Οἱ Ἰουδαῖοι παρεξήγησαν τὴν κλήση τους καὶ τὴν ἀποστολή πού τοὺς ἀνέδεδεσε ὁ Θεὸς γιὰ τὴ σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου καὶ παρερμήνευσαν ἐγωιστικά τὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτοὺς διὰ τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν Προφητῶν. Θεώρησαν κτῆμα τους τὴν Ἀποκάλυψη πού τοὺς χάρισε ὁ Θεὸς καὶ ἠθελαν τὸ Θεὸ μόνο δικό τους Θεό, πού θά τοὺς βοηθοῦσε νά γίνουν κυρίαρχοι ὅλης τῆς γῆς! Τό κέντρο τῆς προσοχῆς καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν Ἰουδαίων δέν ἦταν ἡ σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου, ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, ἀλλὰ μόνο ἡ προβολὴ καὶ κυριαρχία τοῦ δικοῦ τους Ἔθνους σὲ ὅλο τὸν κόσμο, ἡ παγκόσμια κυριαρχία.

Σ' αὐτό συνετέλεσαν βέβαια καί οἱ ἱστορικές περιπέτειες καί ταλαιπωρίες τοῦ Ἰσραήλ, τίς ὁποῖες παρερμήνευαν καί δέν προσπαθοῦσαν νά κατανοήσουν τήν αἰτία τους. Αἰτίες τῶν ἐθνικῶν περιπετειῶν τοῦ περιούσιου Λαοῦ ἦταν τό γεγονός, ὅτι οἱ ἄρχοντες πρῶτοι καί ἀκολούθως ὁ Λαός δέν τηροῦσαν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, δέν παρέμεναν πιστοί στούς ὅρους τῆς Διαθήκης.

Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ τρομερή παρεξήγηση τῶν Ἰουδαίων γιά τό πρόσωπο τοῦ ἀναμενόμενου Μεσσίου Λυτρωτοῦ, πού τούς ἔκαμε νά ἀρνηθοῦν τόν ἐνανθρωπήσαντα Θεόν Λόγον.

Ὁ Χριστός ὅμως δέν ἦλθε γιά νά ἐκληρώση τίς παρεξηγημένες προσδοκίες τῶν Ἰουδαίων, ἀλλά οὔτε καί νά καταργήση τό Νόμο πού ὁ Ἰδιος εἶχε δώσει στό Μωυσῆ τότε στό Σινᾶ, ἀλλά νά τόν ὀλοκληρώση, νά πραγματοποιήση τήν «ἐπαγγελία» πού ὁ Θεός εἶχε δώσει στούς Πατριάρχες καί τούς Προφῆτες γιά τή σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου. Ἦλθε γιά νά «τελειώση» τό Νόμο. «Μή νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τόν νόμον ἢ τούς Προφῆτας! Οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλά πληρῶσαι» (Ματθ. 5,17).

Μέ τή σταυρική θυσία καί τό θάνατο τοῦ Χριστοῦ συγχωρήθηκε ἡ ἁμαρτία τοῦ κόσμου. «Τό αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας». Τό σημάδι τῆς Διαθήκης τοῦ Θεοῦ μέ τούς ἀνθρώπους ἄλλαξε ἐπί τό τελειότερο. Τή θέση τῆς περιτομῆς τώρα πιά πῆρε τό Βάπτισμα. Δέ σφραγίζεται πιά τό σῶμα τοῦ ποτοῦ μέ τή χειρουργική ἐπέμβαση τῆς περιτομῆς, ἀλλά ὁ ἄνθρωπος πού πιστεύει καί προσέρχεται στό Χριστό, Τόν ἀκολουθεῖ πιστά στή σταυρική Του θυσία, νεκρώνεται καί θανατώνεται καί ἀνασταίνεται ὁλόκληρος, λουσμένος στό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καινούριος καί καθαρός γιά μιά καινούρια ζωή ἀγνότητος καί ἀγιότητος. Ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως μέ ὅλες τίς τελετουργικές διατάξεις του, καταργήθηκε μέ τή θυσία τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τώρα πιά δέν χρειάζονται θυσίες ταύρων καί τράγων, γιατί «τό αἷμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας».

«Τοῦτο ἐστί τό ἔργο τοῦ Θεοῦ, ἵνα πιστεύσητε εἰς ὃν ἀπέστειλεν Ἐκεῖνος!» Ὁ νέος, ὁ τέλειος δρόμος τῆς σωτηρίας

πού άνοιξε ο Χριστός, είναι πιά ή πίστη στον Σταυρωμένο και Άναστάντα, ή όποία εκδηλώνεται μέ τήν άγάπη και αντί τής περιτομής, ο άνθρωπος ένσωματώνεται στό λαό του Θεού μέ τό Βάπτισμα.

Μέ τό Βάπτισμα ο βαπτιζόμενος δέν αποβάλλει άπλως τήν άκαθαρσία, αλλά νεκρώνει στό σωμα του όλόκληρο τον παλαιόν άνθρωπο και τήν άμαρτία και ανασταίνεται καινούριος άνθρωπος «έν Χριστώ».

Η περιτομή και τό Βάπτισμα έχουν περίπου τήν ίδια έννοια, αλλά τό Βάπτισμα είναι άνώτερο και τελειότερο, γιατί κατ' αυτό, ο άνθρωπος συμμετέχει στό θάνατο και τήν Άνάσταση του Χριστού, τήν ίδια τή ζωή του Θεού, ένώνεται μέ τό Θεό.

Μερικοί όμως φανατικοί Ίουδαίοι πού έγίνοντο χριστιανοί, δέν ήταν πρόθυμοι νά άρνηθουν τίς παλιές τους αντιλήψεις και τά παρεξηγημένα έθνικά τους ιδεώδη και άπαιτούσαν από τους ειδωλολάτρες πού γίνονταν χριστιανοί, νά εισέλθουν στην Έκκλησία, άφου περάσουν πρώτα από τό στάδιο του Ίουδαϊσμού, δηλαδή νά τηρούν τήν περιτομή κυρίως και άλλες διατάξεις του

Νόμου περί καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων. Ἔτσι ὅμως, ὁ Χριστιανισμὸς ἐθολώνετο καὶ μετεβάλετο σέ ἓνα συνοδύλευμα ἰουδαϊκῶν ἀντιλήψεων.

Τέτοιοι Ἰουδαῖοι αἵρετικοὶ πού παρακολουθοῦσαν τὸν Ἀπόστολο Παῦλο καὶ πολεμοῦσαν μέ μανία τὸ κήρυγμα καὶ τὸ ἔργο του, εἰσέβαλαν στήν περιοχὴ τῆς Γαλατίας καὶ ἐκήρυτταν στοὺς Χριστιανούς τῶν Ἐκκλησιῶν πού εἶχε ἰδρύσει, ὅτι ἔπρεπε νά τηροῦν τὴν περιτομὴ καὶ τίς ἄλλες τυπικὲς διατάξεις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου γιά νά σωθοῦν. Ὅτι δηλαδή ἔπρεπε νά ἐργάζωνται μέ δικούς τους κόπους, ἐκτελῶντας τὰ ἔργα καὶ τίς διατάξεις τοῦ Νόμου τοῦ Μωϋσῆ. Αὐτό ὅμως εἶναι μιὰ καθαρά ἀνθρώπινη, νομικίστικη ἀντίληψη δικαιώσεως, πού καθιστᾶ περιττὴ τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄρα μάταιο τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου.

Καὶ σήμερα πολλοὶ χριστιανοὶ ἔχουν ἰουδαϊκὲς θρησκευτικὲς ἀντιλήψεις. Ἀμφιβάλλουν, δέν εἶναι βέβαιοι, γιά τὴ σωτηρία τους, ἐπειδὴ δέν εἶναι σέ θέση νά κάμουν καλὰ ἔργα, μεγάλες εὐεργεσίες. Ἄλλοι θεωροῦν ὅτι νηστεύοντας ἐξαγοράζουν μέ τὴ νηστεία

τους τή Θεία Κοινωνία. Δέ ζούν τή δωρεά τοῦ Θεοῦ καί δέν Τόν εὐγνωμονοῦν γιά τή σωτηρία πού τούς χάρισε. Δέν Τόν δοξάζουν μέ τά καλά ἔργα τους, ὅσο ἀπλά καί ταπεινά κι ἄν εἶναι, πού παράγονται ὡς φυσική καρποφορία τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης τους καί τῆς ἐνώσεως τους μέ τόν Χριστό, πού τούς δυναμώνει μέ τή Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅμως διεκήρυττε ὅτι, ἐπειδή τά ἔργα πού ὄριζε ὁ νόμος ἦταν ἀδύνατο νά τηρηθοῦν ἀπό τόν ἄνθρωπο, ὁ Θεός ἔστειλε τό Γιό Του στόν κόσμο, ὁ Ὅποιος μέ τή σταυρική θυσία Του ἐργάστηκε τή σωτηρία καί ἐξεπλήρωσε τό χρέος πού ἔχουν οἱ ἄνθρωποι νά εὐχαριστήσουν τό Θεό, καί χάρισε δωρεάν τή σωτηρία, ὡς εὐλογία πρὸς πάντα τά ἔθνη. Τό μόνο πού ζητᾶ ἀπό τούς ἀνθρώπους, εἶναι νά πιστέψουν, ὅτι ὁ Πατέρας ἔστειλε τόν Υἱόν Του Σωτῆρα τοῦ κόσμου, νά φορτωθῆ Αὐτός τίς ἁμαρτίες ὅλων, γιά νά τίς ἐξαλείψῃ μέ τό Αἷμα Του καί νά χαρίσῃ στούς ἀνθρώπους μέ τήν Ἀνάστασή Του, τή δική Του αἰώνια ζωή καί δόξα.

Σύμφωνα λοιπόν μέ τό κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὁ Χριστός

ἀπήλλαξε τούς ἀνθρώπους ἀπό τίς ὑποχρεώσεις τους πρὸς τὸν Νόμο τοῦ Μωϋσῆ. «Χριστός ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Νόμου, γενώμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα» (Γαλ. 3,13). «Ἴνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν.» (Γαλ. 4,5)

«Ἐξηγόρασας ἡμᾶς
ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Νόμου,
τῷ τιμίῳ Σου Αἵματι.
Τῷ σταυρῷ προσηλωθεῖς
καί τῇ λόγχῃ κεντηθεῖς
τὴν ἀθανασίαν
ἐπήγασας ἀνθρώποις
Σωτῆρ ἡμῶν δόξα Σοι!»

Ἡ οὐσία λοιπὸν τοῦ Εὐαγγελίου πού κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι ὅτι ἡ σωτηρία χαρίζεται δωρεάν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, στοὺς ἀνθρώπους πού πιστεύουν στὸν Ἐσταυρωμένο Χριστό, τὸν ἀπὸ Θεοῦ ἀπεσταλμένον Σωτῆρα, προσέρχονται καί ἐνώνονται μαζί Του διὰ τοῦ Βαπτίσματος καί ὑπακούουν πλέον στὴν «καινὴ ἐντολή» τῆς ἀγάπης.

Ἡ σωτηρία δὲν κερδίζεται μὲ τὰ ἔργα πού ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος, τὴν περιτομὴ καί τὴν ἐφαρμογὴ τῶν τυπικῶν διατάξεων τοῦ Νόμου, ἀλλὰ εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ σ' αὐτὸν πού προσέρχεται μὲ πίστη στὸν Σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν Κύριο Ἰησοῦν

Χριστόν καί βιώνει τό Μυστήριο τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως μέ τό Βάπτισμα, ἐνώνεται μέ τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ καί ζεῖ ἐν Αὐτῷ τή ζωή τοῦ ἀνακαινισμένου καί ἀναγεννημένου ἀνθρώπου.

Ὁ Παῦλος στό τέλος τῆς ἐπιστολῆς του λέει πρὸς τοὺς Γαλάτες: «Ἴδετε μέ πόσο μεγάλα γράμματα σᾶς ἔγραψα μέ τό χέρι μου, γιά τή σωτηρία πού χαρίζει ὁ Θεός σ' ὅσους πιστέψουν στό Χριστό, τόν σταυρωθέντα ὑπέρ ἡμῶν». Καί τό συμπέρασμα στό ὁποῖο καταλήγει, εἶναι ὅτι: Θά διασφαλίσωμε τή σωτηρία μας προσέχοντας καί πιστεύοντας τό λόγο τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Προφητῶν, τήν Ἁγία Γραφή, ἡ ὁποία ὑποδεικνύει, ὡς μοναδική ὁδὸ σωτηρίας, τήν πίστη στή σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ καί τήν οἰκειώσή της ἀπό τόν ἄνθρωπο.

«ΑΛΛΗΛΟΥΪΑΡΙΟΝ»

Ἦχος πλ. α'. Ψαλμός 88.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην, 3,13-17.

Εἶπεν ὁ Κύριος·

13 Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν

Κανένας δέν ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ

εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς,
ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου,
ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ.

παρὰ μόνο ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου πού
κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ πού εἶναι
στὸν οὐρανό.

14 **Καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν
ἐν τῇ ἐρήμῳ,**

Ὅπως ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸ χάλκινο φίδι
στὴν ἔρημο,

15 **οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ
τὸν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου,**

ἔτσι πρέπει νὰ ὕψωθῆ ὁ Υἱὸς τοῦ
Ἀνθρώπου,

**ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν
μὴ ἀπολήται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.**

ὥστε ὅποιος πιστεύει σ' Αὐτόν νὰ μὴ
χαθῆ, ἀλλὰ νὰ ζήσῃ αἰώνια.

16 **Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον,
ὥστε τὸν Υἱόν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ
ἔδωκεν,**

ὥστε παρέδωσε στὸ θάνατο τὸν
Μονογενῆ Του Υἱό,

**ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν
μὴ ἀπολήται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.**

ὥστε ὅποιος πιστεύει σ' Αὐτόν
νὰ μὴ χαθῆ, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴ αἰώνια.

17 **Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς
τὸν Υἱόν Αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον
ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον,**

Διότι ὁ Θεός δέν ἔστειλε τόν Υἱόν Του
 στόν κόσμον γιά νά καταδικάσῃ τόν κόσμον,
 ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' Αὐτοῦ.
 ἀλλά γιά νά σωθῇ ὁ κόσμος δι' Αὐτοῦ.

**ΠΟΣΟ ΑΠΛΗ ΚΑΙ ΕΥΚΟΛΗ
 ΕΙΝΑΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ
 ΠΟΥ Ο ΘΕΟΣ ΧΑΡΙΖΕΙ
 ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
 ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ**

Σ' αὐτούς δηλαδή πού πιστεύουν στόν
 Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τό σταυρικό
 θάνατο καί τήν Ἀνάστασή Του,
 βαπτίζονται καί ἐνώνονται μαζί Του,
 γίνονται μέλη τοῦ Σώματός Του, τῆς
 Ἐκκλησίας Του.

Ὁ Ἰησοῦς ἀποκαλύπτει τήν ἔννοια τοῦ
 χάλκινου ὄφεως στό νυχτερινό μαθητή
 Νικόδημο. Ὁ χάλκινος ὄφις ἦταν ἓνα
 σύμβολο πού εἰκόνιζε τό Μυστήριο τοῦ
 Σταυροῦ. Κρύβει τήν μυστική δύναμη
 καί ἐνέργεια τῆς πίστεως καί ἐξηγεῖ τή
 σημασία τοῦ Βαπτίσματος.

Τήν ἴδια διδασκαλία πού ὁ Ἀπόστολος
 Παῦλος ἐξηγεῖ στούς Γαλάτες, τήν εἶχε
 ἐξηγήσει προηγουμένως ὁ Κύριος στόν
 νυχτερινό μαθητή Του, Νικόδημο,
 ἐρμηνεύοντας ἓνα φοβερό καί εὐγλωττο
 θαῦμα, πού εἶχε κάμει ὁ Θεός, καθώς
 πορευόταν ὁ λαός Του πρός τή γῆ τῆς

ἐπαγγελίας καὶ ἀντιμετώπισε τὰ φαρμακερά φίδια στή ἔρημο. Γιά νά μήν πεθάνη ἐκεῖνος πού δεχόταν τό φαρμακερό τσίμπημα τοῦ φιδιοῦ, ἦταν ἀρκετό νά στρέψη τό βλέμμα του πρὸς τό χάλκινο φίδι πού εἶχε ὑψώσει στό πιό ψηλό μέρος τοῦ στρατοπέδου ὁ Μωϋσῆς, καί τό ὁποῖο ἦταν σύμβολο καί προεικόνισμα τῆς λυτρωτικῆς καί θεραπευτικῆς δυνάμεως τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ χάλκινος ὄφεις πού ὑψωσε ὁ Μωϋσῆς στήν ἔρημο, ὡς προεικόνιση τοῦ μυστηρίου τῆς διά πίστεως σωτηρίας καί τῆς μυστικῆς σημασίας τοῦ Βαπτίσματος, βρίσκεται στό βιβλίο τῶν Ἀριθμῶν κεφάλαιο 21, στίχ. 4-9.